

Arrest

nr. 31 564 van 15 september 2009
in de zaak RvV 42 582 / II

In zake: 1. [REDACTED]
2. [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] en [REDACTED], die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 mei 2009 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 9 december 2008 elk een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Peking, in China, tot afgifte van een visum type D teneinde hun Belgische dochter te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste op 7 mei 2009 de gevraagde visa te weigeren. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Immers leveren de aanvragers onvoldoende het bewijs aan dat zij financieel afhankelijk zijn van hun dochter in België: slechts 2 bruikbare bewijzen van geldstortingen worden voorgelegd (augustus 2008 en september 2008) die duidelijk aantonen dat de persoon in België geld overmaakt aan betrokkenen in China (weergave van de namen). De geldstorting daterende van februari 2009 kan niet mee in rekening genomen worden aangezien deze dateert van na de indiening van de visumaanvraag. Er werd aan betrokkenen evenwel gevraagd om meerdere bewijzen voor te leggen, maar deze werden niet aangeleverd (dezelfde stukken werden opnieuw voorgelegd).

Overwegende daarnaast dat de aanvragers niet het bewijs aanbrenge van behoeftigheid: beide echtgenoten hebben een voldoende eigen inkomen in het land van herkomst om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Overwegende dat in huidig geval het karakter ten laste onvoldoende bewezen werd.

Daarnaast bevat het dossier niet het vereiste attest van ziektekostenverzekering, conform de gestelde voorwaarden, zodat niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in art 40ter.

Derhalve wordt het visum geweigerd.(...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40ter *in*uncto artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en *in*uncto de artikelen 2, tweede lid, d), en 3, tweede lid, van de richtlijn van 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Verzoekers betogen dat de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet bepalen dat de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belgische vrouw reeds in het land van herkomst ten laste moeten zijn en dat het voldoende is indien zij ten laste zijn in het gastland. Verzoekers baseren hun stelling op een interpretatie van de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG luiden als volgt:

"Artikel 2 – Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. "burger van de Unie": eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2. "familielid":

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. "gastland": de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.

Artikel 3 - Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het gastland van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Verzoekers verduidelijken dat aangezien artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG de lidstaten de verplichting oplegt om de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van andere vreemdelingen dan diegene die vermeld worden onder artikel 2, tweede lid, van dezelfde richtlijn en die "in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie" hieruit 'a contrario' moet afgeleid worden dat het voor personen die wel onder het toepassingsgebied vallen van het artikel 2, tweede lid, van de richtlijn volstaat dat zij ten laste zijn in het gastland, in casu België.

Verzoekers stellen dat hun visie ook steun vindt in de tekst van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zelf, aangezien uit deze bepaling voortvloeit dat "het ten laste zijn van een bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgisch familielid louter noodzakelijk is om te vermijden dat deze bloedverwant afhankelijk zou worden van de Belgische overheden" en derhalve slechts moet onderzocht worden of de ascendenten van een Belg vanaf hun aanvraag of vanaf hun aankomst in België ten laste zijn, aangezien de Belgische descendent maar over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken wanneer de ouders zich in België bevinden.

Zij besluiten dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of zij 'ten laste' zijn van hun dochter ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het bewijs van een financiële storting dat dateert van na de visumaanvraag. Ondergeschikt stellen verzoekers dat verweerder een voorwaarde aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toevoegt door te verlangen dat zij meer dan twee bewijzen van geldstortingen voorleggen, nu geen enkele administratieve praktijk, wetsbepaling of bepaling van een koninklijk besluit aangeeft dat er een bepaald aantal geldstortingen moet worden aangetoond.

In hun repliekmemoire verduidelijken verzoekers dat zij zich niet beroepen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG, doch de schending aanvoeren van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet "zoals deze dienen te worden geïnterpreteerd aan de hand van bepalingen van Europees recht."

Verzoekers betwisten evenzeer het motief dat zij hebben nagelaten het bewijs aan te brengen dat zij behoeftig zijn.

De in casu relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"(...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
(...)"*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwanten ten laste zijn van deze onderdaan en zich bij hem voegen of hem begeleiden. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent. De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond ten laste te zijn van hun Belgische dochter aangezien zij onvoldoende het bewijs leverden dat zij financieel afhankelijk zijn van hun dochter in België en zij geen bewijs aanbrachten van behoefte nu zij een voldoende eigen inkomen in het land van herkomst hebben om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische dochter van verzoekers op 21 augustus 2008, op 26 september 2008 en op 25 februari 2009 telkens 600 euro overschreef naar tweede verzoekster, dat eerste verzoeker een maandelijks inkomen heeft van 930 yuan en dat tweede verzoekster een maandelijks inkomen heeft van 900 yuan.

Er dient in de eerste plaats op te worden gewezen dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij lijken te willen stellen dat zij niet ten laste dienen te zijn van hun Belgische dochter in hun land van herkomst, doch dat het volstaat dat zij ten laste zullen zijn in het gastland, in casu België. Deze stelling vindt immers geenszins steun in artikel 2 van de richtlijn 2008/38/EG waarin duidelijk vermeld wordt dat vreemdelingen als ascendent van een burger van de Unie slechts kunnen genieten van het verblijfsrecht voorzien in de richtlijn indien zij reeds "ten laste zijn" van een burger van de Unie en niet indien zij "ten laste zullen worden." Uit het feit dat in artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG wordt verduidelijkt dat ook andere, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid, van dezelfde richtlijn vallende familieleden "die in hun land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij een burger van de Unie die een verblijfsrecht geniet" hun binnenkomst en verblijf dient vergemakkelijkt te worden kan daarnaast niet afgeleid worden dat het begrip "ten laste" anders zou moeten geïnterpreteerd worden met betrekking tot de in artikel 2, tweede lid, van de richtlijn bedoelde familieleden. Een interpretatie zoals vooropgesteld door verzoekers zou bovendien niet in overeenstemming zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers verwezen worden

naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*"de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan"*). Waar verzoekers in hun repliekmemoire nog stellen dat het voornoemde arrest Jia van het Hof van Justitie niet dienstig kan worden ingeroepen omdat het is uitgesproken inzake andere verordeningen en richtlijnen dan de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad erop dat niet valt in te zien waarom een andere inhoudelijke invulling dient te worden gegeven aan het begrip *"ten laste"* zoals vervat in artikel 1, lid 1, sub b, van de richtlijn 73/148/EG, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Jia, en aan ditzelfde begrip in de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG, omgezet in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De richtlijn 2004/38/EG, die de richtlijn 73/148/EG heeft opgeheven, had immers tot doel om de sectorale en fragmentaire benadering van het recht van vrij verkeer te verhelpen en de uitoefening van dit recht te vergemakkelijken (overweging 4 bij de richtlijn 2004/38/EG) en niet om de bestaande beginselen een nieuwe invulling te geven. Ook de Europese Commissie bevestigde door te stellen dat *"om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)"* dat de ascendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313.)

Het arrest Jia geeft tevens duidelijk aan op welk ogenblik het ten laste zijn van een ascendent van een Unieburger dient beoordeeld te worden. In dit arrest wordt immers gesteld dat de nood aan materiële ondersteuning dient te bestaan op het moment dat deze ascendent verzoekt om de hereniging met de Unieburger. Het feit dat het ten laste zijn van een burger van de Unie dient te bestaan op het ogenblik dat een visum gezinshereniging wordt gevraagd verhindert evenwel niet dat na de indiening van de visumaanvraag, maar voordat omtrent deze aanvraag een beslissing werd genomen, nog overtuigingsstukken kunnen worden neergelegd om het bewijs te leveren dat de steunverlening die werd opgestart voor het indienen van een visumaanvraag ook wordt voortgezet. Op verzoekers rust immers de verplichting het structureel karakter van de steunverlening aan te tonen en zij kunnen dit doen door aan te tonen dat zij gedurende een bepaald tijdsverloop door een Belgische descendent materieel gesteund werden. Indien de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet onmiddellijk overgaat tot een behandeling van de visumaanvraag staat het verzoekers bijgevolg vrij om het structureel karakter van de steunverlening aan te tonen met stukken die dateren van na de visumaanvraag. Verzoekers kunnen derhalve gevolgd worden in hun stelling dat het feit dat zij ook na het indienen van hun visumaanvraag nog een geldsom ontvingen van hun Belgische dochter in aanmerking diende genomen te worden. Het gegeven dat het bestuur ten onrechte stelde dat geldstorting daterende van februari 2009 niet mee in rekening kan genomen worden *"aangezien deze dateert van na de indiening van de visumaanvraag"* laat evenwel niet toe over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Opdat een vreemdeling zou kunnen beschouwd worden als ten laste van een Belgisch onderdaan volstaat het immers niet dat vastgesteld wordt dat deze vreemdeling geldstortingen ontvangt van deze Belgische onderdaan, doch dient - nogmaals conform de interpretatie van het Hof van Justitie in het arrest Jia - tevens te worden aangetoond dat hij deze *"materiële ondersteuning nodig heeft"* teneinde te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat een vreemdeling een aantal schenkingen of betalingen ontvangt van een Belgische descendent laat derhalve op zich niet automatisch toe vast te stellen dat deze vreemdeling ook ten laste is. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gemotiveerd dat *"aanvragers niet het bewijs aanbrengen van behoefte"* en dat *"beide echtgenoten een voldoende eigen inkomen hebben in het land van herkomst om in hun eigen onderhoud te voorzien."* Het gegeven dat verzoekers inderdaad over een pensioen beschikken wordt daarenboven niet betwist. Verzoekers beweren weliswaar dat hun inkomen, naar Chinese normen, beneden het gemiddelde welvaartsniveau ligt, doch tonen dit niet aan. Het feit dat het inkomen van een persoon lager ligt dan het gemiddeld welvaartsniveau in een bepaald land of in een bepaalde regio laat trouwens ook niet toe te besluiten dat deze persoon hoe dan ook behoeftig is en nood heeft aan materiële steun van verwanten. In de mate dat verzoekers verder aanvoeren dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet heeft onderzocht of hun inkomen

voldoende is om niet behoeftig te zijn, dient te worden benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om aan te tonen dat zij effectief behoeftig zijn. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat zelfs indien de beweringen van verzoekers correct zouden zijn, er nog moet worden vastgesteld dat het feit dat een vreemdeling op het ogenblik van een visumaanvraag een onvoldoende inkomen uit arbeid geniet in zijn land van herkomst of een beperkt pensioen ontvangt er niet automatisch toe leidt dat dient te worden aangenomen dat hij behoeftig is. Er kan immers niet worden uitgesloten dat hij over andere financiële middelen en over onroerende goederen beschikt teneinde in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoekers lieten na dienaangaande enig document over te maken.

Er dient voorts op gewezen te worden dat verzoekers ook niet volledig gevolgd kunnen worden in hun interpretatie van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling en uit de hoger gedane vaststelling dat de ascendenten van een Belg reeds ten laste dienen te zijn op het ogenblik waarop zij een visum aanvragen vloeit immers niet voort dat het structureel karakter van de steunverlening niet dient aangetoond te worden - wat verzoekers lijken te willen aangeven door te stellen dat hun situatie maar dient onderzocht te worden "*vanaf de aanvraag*" - of dat de ascendenten van een Belg niet ten laste dienen te zijn in hun land van herkomst. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet immers slechts in een aanvullende voorwaarde voor ascendenten ten laste van een Belgisch onderdaan en bepaalt dat zelfs wanneer zij effectief behoeftig zijn en gesteund worden door een Belgische descendent ("ten laste"), er toch slechts een verblijfsrecht kan erkend worden indien de Belgische onderdaan aantoont dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn ascendenten tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden. Het bestaan van deze bijkomende voorwaarde heeft geen weerslag op vereisten die reeds opgelegd worden door artikel 40ter, eerste lid, juncto artikel 40bis, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen tevens onterecht dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid door bewijzen van geldstortingen te vragen een voorwaarde zou toevoegen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat "*bewijzen van geldstortingen*" moeten worden voorgelegd, doch slechts dat "*meerder bewijzen*" werden gevraagd, zodat de kritiek van verzoekers feitelijke grondslag mist. Daarnaast moet worden gesteld dat het bestuur hoe dan ook door aanvullende stukken te vragen slechts poogde na te gaan of verzoekers effectief ten laste waren van hun Belgische dochter en derhalve geen bijkomende voorwaarde oplegde, doch slechts een redelijke invulling gaf aan een voorwaarde die in de wet is voorzien.

Uit de uiteenzetting van verzoekers blijkt niet dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens en op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen of dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de hem toekomende ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij in het kader van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt heeft overtreden.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, geïnterpreteerd in het licht van de artikelen 2, punt 2, d), en 3, tweede lid, van de richtlijn van 2004/38/EG, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, in samenhang met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzen naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop wordt meegedeeld op welke wijze het bewijs kan worden geleverd dat de persoon die men wenst teervoegen over een ziektekostenverzekering beschikt voor hemzelf en zijn familieleden. Zij stellen dat zij een bewijs van ziektekostenverzekering bijbrachten, waarbij aan hun dochter wordt bevestigd dat "*als haar ouders hier ingeschreven worden in het bevolkingsregister (ze) als personen ten laste (kunnen) worden beschouwd*", en dat zij derhalve voldoen aan de voorwaarden die verweerder op zijn website stelt. Zij voegen aan hun betoog toe dat noch in de Vreemdelingenwet noch in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 noch in een andere wettelijke bepaling wordt bepaald aan welke voorwaarden het bewijs van ziektekostenverzekering dient te voldoen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers in dit middel kritiek uiten op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen in de bestreden beslissingen. Aangezien het hier een overtollig motief betreft

en de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen is een onderzoek van dit middel niet noodzakelijk (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

2.3. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

G. DE BOECK

